

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200392
Dátum vydania rozhodnutia: 13.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200392.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a zo sudcov JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Školský majetok, s. r. o., so sídlom Zacharovce 79, IČO: 45 703 795, zast. JUDr. Miroslavom Katunským, advokátom, Advokátska kancelária JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., so sídlom Floriánska č. 16, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 102717803/2016 zo dňa 11. marca 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 04. novembra 2016, č. k. 24S/46/2016-80, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 04. novembra 2016, č. k. 24S/46/2016-80, zamietla.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej v texte len „krajský súd“) právoplatným rozsudkom č. k. 24S/46/2016-80 zo dňa 04. novembra 2016 postupom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 102717803/2016 zo dňa 11. marca 2016. Predmetným rozhodnutím žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 563/2009 Z. z.“ alebo „daňový poriadok“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Rimavská Sobota (ďalej len „správca dane“) č. 21430052/2015 zo dňa 09. decembra 2015 (ďalej len „rozhodnutie správcu dane“), ktorým podľa § 68 ods. 5 a ods. 6 daňového poriadku bol žalobcovi určený rozdiel dane v sume 12.795,- eur na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie III. štvrt'rok 2013, nebol mu priznaný nadmerný odpočet v sume 10.577,33 eura a bola mu vyrubená vlastná daňová povinnosť na DPH v sume 2.217,67 eura. O trovách konania rozhodol

krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že podstatou rozhodnutia žalovaného ako i správca dane bola skutočnosť, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok na uplatnenie odpočtu DPH s odôvodnením, že nepreukázal, že plnenie, t. j. dodanie tovaru na faktúre č. 1301000 zo dňa 20. septembra 2013 (ďalej len „faktúra“) bolo reálne uskutočnené dodávateľom uvedeným na faktúre. V preskúvanom prípade si žalobca uplatnil odpočítanie DPH z uvedenej faktúry, vznik daňovej povinnosti 20. septembra 2013 v sume 76.770,- eur od dodávateľa LANDOX, s. r. o. (cena bez DPH 63.975,- eur, 20 % DPH 12.795,- eur), na ktorej boli ako druh tovaru označené: osivo a hnojivo podľa priloženého DL. K faktúre bol predložený dodací list č. 1301000 z 20. septembra 2013, na ktorom bol vyznačený ako dodávateľ LANDOX, s. r. o. a ako odberateľ žalobca. V dodacom liste je tovar špecifikovaný ako: pšenica CAPO, hnojivo MAP12-52 a hnojivo NPK16-16-16 s uvedením množstva, jednotkovej ceny a celkovej sumy bez DPH (63.975,- eur). Na dodacom liste je uvedené, že ho vystavil L. T., konateľ, je opatrený pečiatkou dodávateľa a podpisom, pričom tam nie je uvedené, kto a kedy uvedený tovar za odberateľa prevzal, t. j. chýba meno, priezvisko, pečiatka a podpis odberateľa, nie je uvedený spôsob dopravy, a teda tam nie je potvrdené prevzatie tovaru odberateľom.

3. Žalovaný i správca dane v rozhodnutí jasne a zrozumiteľne zdôvodnili, prečo predložené dôkazy, ani doklady predložené a vyhotovené konateľom žalobcu Jánom Trnkom označené ako „Deklarácia na PPA rok 2014 a 2015“ a „Nakúpené osivo a hnojivo od spoločnosti LANDOX, s. r. o. zo dňa 20. septembra 2013“ nie sú dôkazmi o tom, že dodávateľ dodal žalobcovi tovar deklarovaný na faktúre. Ani samotná existencia tovaru u žalobcu nie je dôkazom o tom, že tento tovar bol dodaný žalobcovi práve dodávateľom uvedeným na faktúre, a teda dodávateľom, ktorý je platiteľom DPH. Naopak, výsledky preverovania vykonaného správcom dane svedčili tomu, že dodávateľ tovar deklarovaný na faktúre žalobcovi nedodal, a teda tvrdenie žalobcu o dodaní tovaru uvedeného na predmetnej faktúre spochybnili.

4. Výsledkom preverenia deklarovaného zdaniteľného obchodu správcom dane bolo zistenie, že žalobca vierohodne nepreukázal reálne dodanie fakturovaného tovaru, konateľ ani spoločníci žalobcu, ako to vyplýva z ich výpovedí, nevedeli jednoznačne uviesť a preukázať, kto a akým spôsobom zabezpečoval dopravu, nepredložili prepravné doklady a nevedeli sa vyjadriť ku konkrétnym okolnostiam zdaniteľného obchodu. Naopak, L. T., ktorý bol v rozhodnom období konateľom deklarovaného dodávateľa vo svojej výpovedi uviedol, že spoločnosť LANDOX s.r.o. predmetný tovar žalobcovi nedodala, že faktúru ani dodací list nevystavil a vedome nepodpísal, o existencii faktúry sa dozvedel až pri výsluchu na OR PZ SR, pričom popísal okolnosti, za ktorých pravdepodobne došlo k podpisu dokladov predložených spoločníkom žalobcu. Obsah jednotlivých výpovedí žalobcu, a to tak konateľa, ako aj spoločníkov, ako aj výpoveď L. T. žalovaný v odôvodnení rozhodnutia popísal, vyhodnotil, uviedol, aké skutočnosti z nich zistil a aké skutkové závery z nich vyvodil. V odôvodnení rozhodnutia zároveň žalovaný vyhodnotil listinné dôkazy predložené konateľom žalobcu, ktoré sa týkali zakúpeného osiva a jeho deklarovaného využitia, so záverom, že existencia tovaru, ani deklarovaná produkcia obilnín neznamená, že žalobca má nárok na odpočet DPH.

5. Krajský súd sa stotožnil s vyhodnotením žalobcom predložených dôkazov, ktoré žalovaný považoval za nepreukazujúce reálne uskutočnenie deklarovaného zdaniteľného obchodu. Dodanie tovaru deklarovaného na faktúre žalobcovi deklarovaným dodávateľom bolo spochybnené. Pokiaľ žalobca nepreukázal, že obchod deklarovaný predmetnou faktúrou nebol reálne uskutočnený, nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti dodávateľa v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) a žalobcovi nevzniklo právo na odpočítanie dane v zmysle § 44 zákona o DPH. Rozhodnutie žalovaného je výsledkom správneho právneho posúdenia veci.

6. Krajský súd súčasne poukázal na to, že tvrdenie žalobcu v žalobe, že žalovaný (i správca dane) svoj záver o tom, že žalobca nepreukázal skutočnosť, že tovar bol dodaný spoločnosťou LANDOX, s. r. o., opierajú výlučne o jediný dôkaz, a to o výpoveď L. T., nevyplýva z odôvodnenia rozhodnutia

žalovaného, ani z rozhodnutia správcu dane. Pokiaľ žalobca namietal, že tým, že predložil všetky jemu dostupné podklady o reálnosti zdaniteľného obchodu, prešlo dôkazné bremeno na správcu dane - pričom žalovaný v rozhodnutí neuviedol žiadny dôkaz, ktorým by vyvrátil žalobcom tvrdenú a dôkazmi podloženú skutočnosť, že došlo k uskutočneniu zdaniteľného obchodu, a teda že dodávateľ LANDOX, s. r. o. dodal žalobcovi tovar uvedený na faktúre a táto bola uhradená - podľa názoru súdu podstatnou skutočnosťou bolo, že žalobca nepreukázal, že nadobudol tovar deklarovaný v predmetnej faktúre, z ktorej si uplatnil odpočet dane v kontrolovanom zdaňovacom období III. štvrtok 2013 od dodávateľa LANDOX, s. r. o. tak, ako bolo deklarované v tejto faktúre, a teda nepreukázal, že boli splnené podmienky stanovené v zákone o DPH na to, aby si odpočet dane mohol uplatniť.

7. Žalovaný (i správca dane) v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že predložená faktúra nie je dôkazom, na základe ktorého by bolo možné preukázať splnenie podmienok na odpočet dane, pretože len samotné predloženie faktúry nepostačuje na to, aby takýto odpočet mohol byť priznaný. Vzhľadom na to, že dôkazné bremeno je v tomto prípade na žalobcovi, nesplnením svojich povinností a nepredložením dôkazov osvedčujúcich splnenie podmienok na preukázanie oprávnenosti odpočtu DPH žalobca neunesol dôkazné bremeno, a preto k prenosu dôkazného bremena nedošlo. V danom prípade k preukázaniu, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre bez akýchkoľvek pochybností nedošlo. Žalobná námietka, že správca dane viedol dokazovanie jednostranne a nekoncepčne, pričom s takýmto postupom sa stotožnil aj žalovaný, nie je v súlade s obsahom odôvodnenia rozhodnutia správcu dane, ani odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keďže správca dane i žalovaný hodnotili všetky dôkazy (faktúra, nepotvrdený dodací list, listiny predložené konateľom žalobcu) a to samostatne, ako aj vo vzájomnej súvislosti so všetkými ostatnými daňovou kontrolou zistenými skutočnosťami, či už u žalobcu (vyjadrenia konateľa a spoločníkov žalobcu) alebo u žalobcovho dodávateľa.

8. Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že rozhodnutie žalovaného je nedostatočne odôvodnené, krajský súd považoval aj túto námietku za nedôvodnú. Nezodpovedalo obsahu napadnutého rozhodnutia žalovaného tvrdenie žalobcu, že orgány verejnej správy pri rozhodovaní uprednostnili pred všetkými ostatnými dôkazmi práve výpoveď L. T.. Ani v prípade, ak by žalovaný pri rozhodovaní nevzal do úvahy skutočnosť, že voči svedkovi L. T. bolo vznesené obvinenie zo strany orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku čoho zmenil svoju výpoveď, by táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, pretože rozhodnutie žalovaného nebolo založené na výpovedi konateľa dodávateľa, ale na skutočnosti, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre vznik nároku na odpočet DPH. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia správcu dane a konania predchádzajúceho vydaniu týchto rozhodnutí z dôvodov uvedených v žalobe, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

II.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť. Konštatoval v nej, že existenciu reálnosti zdaniteľného obchodu preukázal faktúrou a vyjadreniami svedkov Y. O., G. O., T. O. a zápisnicou o výsluchu obvineného Y. V., z ktorých vyplynulo, že žalobca v roku 2013 obchodoval so spoločnosťou LANDOX, s. r. o., s ktorou komunikoval a jednal Y. V., táto spoločnosť dodala v priebehu roka 2013 žalobcovi osivo a hnojivo, dodanie tovaru bolo uskutočnené prostredníctvom cestnej dopravy, tovar bol vyložený v Šamariánke, a to technologickými prostriedkami žalobcu, ktorými disponuje, tovar bol dodaný v big bagoch, prepravu tovaru zabezpečoval dodávateľ, a preto žalobca nemá k dispozícii prepravné doklady. Žalobca preukázal existenciu predmetu daňového plnenia a rovnako skutočnosť, že jemu dodaný tovar riadne použil, vypestoval a zaobchodoval produkciu rastlinnej výroby v celkovej fakturovanej čiastke základnej dane 176.461,28 eura a zaplatil prislúchajúcu daň do štátneho rozpočtu.

10. Žalobca uviedol, že je zrejmé, že disponoval existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a prílohami s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny u dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa, čím vyčerpал vlastné dôkazné bremeno a jediná skutočnosť, ktorá mala preukazovať opak, t. j. že

žalobca tovar nenadobudol od spoločnosti LANDOX, s. r. o. je výpoveď konateľa L. T., t. j. skutočnosť, ktorá nastala u dodávateľa, pričom tento si neplnil svoje zákonné povinnosti, keďže v tomto štádiu je už zrejmé, že daň za plnenie neodviedol, a teda svedkovi ako konateľovi dodávateľa nezostávalo nič iné iba tvrdiť, že k plneniu nedošlo. Krajský súd rovnako ako žalovaný opiera svoj záver o nedodanie tovaru výlučne o výpoveď L. T., pričom sa nevysporiadali so skutočnosťou, že tento svedok sa taktiež vyjadril, že podpísal dodací list, a rovnako tak aj podpis na faktúre je jeho, pričom potvrdil, že aj pečiatka, ktorou bola opatrená faktúra patrí spoločnosti LANDOX, s. r. o., a navyše sa vyjadril, že má rozporuplné tvrdenia. Zároveň sťažovateľ uviedol, že pokiaľ krajský súd poukázal na to, že nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti dodávateľa LANDOX, s. r. o., nakoľko žalobca nepreukázal dodanie tovaru touto spoločnosťou, vyhovuje to predovšetkým svedkovi L. T., ako jedinému konateľovi spoločnosti LANDOX, s. r. o.

11. Krajský súd nevzal do úvahy, že voči svedkovi L. T. bolo vznesené obvinenie zo strany orgánov činných v trestnom konaní a ten následne začal meniť svoju výpoveď. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil kasačnou sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu a zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 102717803/2016 zo dňa 11. marca 2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si v prípade úspechu uplatnil nárok na náhradu trov konania.

III.

12. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu č.k. 24S/46/2016-80 zo dňa 04. novembra 2016 a uviedol, že trvá na svojom stanovisku k žalobe.

IV.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd /§ 11 písm. g) SSP/ napadnutý rozsudok krajského súdu preskúmal bez pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu bola podaná nedôvodne, a preto je ju potrebné ako nedôvodnú zamietnuť.

14. Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

15. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

16. Podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Podľa § 453 ods. 1 SSP kasačný súd je viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti; to neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý kasačnou sťažnosťou nebol dotknutý.

18. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

19. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

20. Podľa § 491 ods. 1 SSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

21. Podľa § 491 ods. 2 SSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v

neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

22. V zmysle § 2 ods. 1 písm. a) zákona o DPH predmetom dane je dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

23. Podľa § 8 ods. 1 písm. a) veta pred bodkočiarkou zákona o DPH dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 19 ods. 1 prvé dve vety zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

25. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

26. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

27. Podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona o DPH na účely tohto zákona

a) faktúrou je každý doklad alebo oznámenie, ktoré je vyhotovené v listinnej forme alebo elektronickej forme podľa tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte upravujúceho vyhotovenie faktúry,

b) vierohodnosťou pôvodu faktúry sa rozumie potvrdenie totožnosti dodávateľa tovaru alebo služby alebo osoby, ktorá v mene dodávateľa vyhotovila faktúru.

28. Podľa § 71 ods. 2 zákona o DPH za faktúru sa považuje aj každý doklad alebo oznámenie, ktoré mení pôvodnú faktúru a osobitne a jednoznačne sa na ňu vzťahuje.

29. Podľa § 72 ods. 1 písm. a) zákona o DPH platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru podľa tohto zákona pri dodaní tovaru alebo služby s miestom dodania v tuzemsku inej zdaniteľnej osobe alebo právnickej osobe, ktorá nie je zdaniteľnou osobou.

30. Podľa § 74 ods. 1 zákona o DPH faktúra vyhotovená osobou podľa § 72 musí obsahovať:

a) meno a priezvisko zdaniteľnej osoby alebo názov zdaniteľnej osoby, adresu jej sídla, miesta podnikania, prevádzkarne, bydliska alebo adresu miesta, kde sa obvykle zdržiava, a jej identifikačné číslo pre daň, pod ktorým tovar alebo službu dodala,

b) meno a priezvisko príjemcu tovaru alebo služby alebo názov príjemcu tovaru alebo služby, adresu jeho sídla, miesta podnikania, prevádzkarne, bydliska alebo adresu miesta, kde sa obvykle zdržiava, a jeho identifikačné číslo pre daň, pod ktorým mu bol dodaný tovar alebo pod ktorým mu bola dodaná služba,

c) poradové číslo faktúry,

d) dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry,

e) dátum vyhotovenia faktúry,

f) množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby,

g) základ dane pre každú sadzbu dane, jednotkovú cenu bez dane a zľavy a rabaty, ak nie sú obsiahnuté v jednotkovej cene,

h) uplatnenú sadzbu dane alebo oslobodenie od dane; pri oslobodení od dane sa uvedie odkaz na ustanovenie tohto zákona alebo smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty v platnom znení alebo slovná informácia "dodanie je oslobodené od dane",

i) výšku dane spolu v eurách, ktorá sa má zaplatiť, okrem výšky dane uplatnenej podľa osobitnej úpravy v § 66,

- j) slovnú informáciu "vyhotovenie faktúry odberateľom", ak odberateľ, ktorý je príjemcom tovaru alebo služby, vyhotovuje faktúru podľa § 72 ods. 4,
- k) slovnú informáciu "prenesenie daňovej povinnosti", ak osobou povinnou platiť daň je príjemca tovaru alebo služby.

31. Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

32. Podľa § 3 ods. 2 daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných priet'ahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

33. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

34. Podľa § 3 ods. 5 daňového poriadku správca dane je povinný vykonať úkony pri správe daní aj z vlastného podnetu, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj vtedy, ak daňový subjekt nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti.

35. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo iné skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

36. Podľa § 3 ods. 7 daňového poriadku daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti.

37. Podľa § 24 ods. 1 písm. a), b) a c) daňového poriadku skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania a vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

38. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

39. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

40. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

41. Podľa § 24 ods. 5 daňového poriadku na doklad znejúci na neexistujúcu osobu v čase vydania

dokladu sa v daňovej kontrole a v daňovom konaní neprihliada.

42. Podľa § 63 ods. 2 daňového poriadku rozhodnutie musí vychádzať zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

43. Podľa § 63 ods. 2 daňového poriadku rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

44. Podľa § 74 ods. 2 veta prvá daňového poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v rozsahu požadovanom v odvolaní.

45. Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 3 ods. 1 daňového poriadku). V zmysle zásady súčinnosti (§ 3 ods. 2 daňového poriadku) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 3 ods. 3 daňového poriadku), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 3 ods. 7 daňového poriadku), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

46. Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

47. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17. februára 2015 aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácie relevantných zákonných ustanovení. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

48. Kasačný súd rovnako ako krajský súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi, pričom dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom.

49. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

50. Správca dane vykonal u žalobcu ako daňového subjektu daňovú kontrolu na DPH za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2013, v ktorom si žalobca uplatnil odpočítanie DPH v sume 12.795,- eur z dodávateľskej faktúry č. 1301000 zo dňa 20. septembra 2013, vystavenej dodávateľom LANDOX, s. r. o., v celkovej sume 76.770,- eur, z toho 20 % DPH v sume 12.795,- eur za dodanie osív a hnojív podľa priloženého dodacieho listu č. 1301000 zo dňa 20. septembra 2013 (dodávka tovaru: pšenica CAPO, hnojivo MAP12-52, hnojivo NPK16-16-16 v celkovej hodnote 63.975,- eur bez DPH).

51. Správca dane vykonal dokazovanie listinami predloženými žalobcom a vypočul svedka L. T., ktorý bol v čase dodania tovaru konateľom spoločnosti LANDOX, s. r. o. a ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že spoločnosť LANDOX, s. r. o. reálne so žalobcom neobchodovala, pričom predmetnú faktúru nevystavila, a hoci podpis na faktúre vyzerá ako jeho, je možné, že faktúra mu bola podsunutá na podpis medzi inými dokumentmi. Uviedol, že spoločnosť LANDOX, s. r. o. nedodala žalobcovi osivá a hnojivá na základe predmetnej faktúry č. 1301000 a hoci podpísala so žalobcom Zmluvu o pôžičke, reálne uvedené prostriedky neobdržala.

52. Zamestnanci správcu dane nahliadli do spisu daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie jún 2013 vykonanej u daňového subjektu TNT, s. r. o., Zacharovce. Správca dane zistil, že na základe žiadosti o súčinnosť z 11. novembra 2014 Krajské riaditeľstvo Policajného zboru SR Banská Bystrica umožnilo nazrieť do vyšetrovacieho spisu a správcovi dane bola poskytnutá Zápisnica o výsluchu obvineného L. T. č. ČVS: ORP-193/2-VYS-RS-2014, spísaná dňa 17. júna 2014 na OR PZ SR v Rimavskej Sobote, Zápisnica o výsluchu obvineného L. T. č. ČVS: KRP-175/2-VYS-BB-2014 zo dňa 04. novembra 2014, ktorý sa vyjadril, že na polícii sa dozvedel, že žalobcovi mal vystaviť faktúru ohľadom hnojiva a osiva, pričom on ju ako konateľ spoločnosti nevystavil, ale táto mu bola podsunutá Y. V. pri podpisovaní ostatných dokumentov. Správcovi dane boli zároveň poskytnuté Zápisnice o výsluchu obvinených T. O., Y. O. a Y. V. ČVS: KRP-175/2-VYS-BB-2014, spísané dňa 17. septembra 2014 a Zápisnica o výsluchu svedka G. O. č. ČVS: KRP-175/2-VYS-BB-2014 zo dňa 21. októbra 2014, ktoré tvoria súčasť administratívneho spisu.

53. Správca dane oboznámil žalobcu so zisteniami pri daňovej kontrole DPH za obdobie III. štvrtrok 2013. Žalobca s obsahom zápisnice nesúhlasil, nakoľko podľa jeho názoru bol stav zhodnotený neobjektívne na základe tvrdení L. T. bez fyzickej obhliadky dodaného tovaru a uviedol, že predloží vyjadrenia a návrhy k výkonu daňovej kontroly. Vo svojom vyjadrení žalobca navrhol vypočítať konateľa žalobcu Y. O., spoločníkov žalobcu T. a G. a navrhol vykonať fyzickú obhliadku predmetného tovaru, na čo následne správca dane vypočul G. O., T. O. a Y. O., ktorý zároveň predložil správcovi dane dokumenty označené ako „Deklarácia na Poľnohospodársku platobnú agentúru r. 2014 a 2015“ a listinu podpísanú konateľom žalobcu Y. O. označenú ako „Nakúpené osivo a hnojivo od spoločnosti LANDOX, s. r. o. zo dňa 20. septembra 2013“. Napriek opakovanému predvolaniu sa na výsluch nedostavil navrhnutý svedok - spoločník žalobcu Y. V..

54. Následne správca dane o výsledku daňovej kontroly vypracoval Protokol z daňovej kontroly DPH č. 20635061/2015 zo dňa 07. augusta 2015 (ďalej len „Protokol“), ktorý doručil splnomocnenému zástupcovi žalobcu spolu s Výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v Protokole. Žalobca sa k Protokolu vyjadril písomne podaním doručeným 28. augusta 2015, pričom v prílohe vyjadrenia nepredložil žiadne listiny a neoznačil žiadne dôkazy. Správca dane dohodol so žalobcom (opakovane) deň prerokovania pripomienok, na ktorý sa žalobca (opakovane) nedostavil, pričom ospravedlnil svoju neúčast' a uviedol, že netrvá na stanovení nového termínu ústneho pojednávania. Správca dane vo veci rozhodol rozhodnutím č. 21430052/2015 zo dňa 09. decembra 2015. Proti rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 102717803/2016 zo dňa 11. marca 2016 tak, že rozhodnutie správcu dane potvrdil.

55. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

56. Najvyšší súd mal za preukázané, že žalovaný, ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacom konaní vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane viedol dokazovanie s cieľom preveriť realnosť obchodu deklarovaného faktúrou, snažil sa úplne a presne zistiť skutkový stav vecí tým, že si zaobstaral pri výkone daňovej kontroly nevyhnutné podklady a dôkazy. Správca dane nevykonával iba formálnu kontrolu dokladov, ale zamerával sa predovšetkým na vecné plnenie, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach.

57. Vo vzťahu k dodávateľovi žalobcu, spoločnosti LANDOX, s. r. o. kasačný súd z obsahu spisu zistil, že L. T., ktorý bol v čase dodania tovaru deklarovaného na predmetnej faktúre konateľom spoločnosti, vo svojej výpovedi uviedol, že spoločnosť realne so žalobcom neobchodovala, predmetnú faktúru nevystavila, a hoci podpis na faktúre vyzerá ako jeho, je možné, že faktúra mu bola podsunutá Y. V. na podpis medzi inými dokumentmi. Spoločnosť LANDOX, s. r. o. nedodala žalobcovi osiva a hnojivá na základe predmetnej faktúry. K účtovným dokladom spoločnosti uviedol, že doklady boli zničené. Svojou výpoveďou teda vyvrátil uskutočnenie zdaniteľného obchodu so žalobcom. Žalobca v prípade nákupu hnojív a osiva od spoločnosti LANDOX, s. r. o. nedokázal relevantným spôsobom preukázať nadobudnutie tovaru, jeho prepravu, cenu prepravy. Správca dane v priebehu daňovej kontroly preveroval uskutočnenie zdaniteľných plnení nielen z formálnej stránky, ale preveroval tiež, či boli zdaniteľné obchody realne uskutočnené, a to preverovaním vykonávaným v dodávateľskej spoločnosti.

58. Kasačný súd v danom prípade v plnom rozsahu odkazuje na nález Ústavného súdu I. ÚS 241/07-44, v ktorom sa uvádza: „...zo zásady skutočného obsahu právneho úkonu rozhodujúceho pre určenie dane vyplýva, že z daňového hľadiska je rozhodujúca realna existencia plnení, ktoré boli uskutočnené, t. j. vzájomná výmena reálnych plnení, a teda vykonanie dohodnutých prác (resp. dodanie tovaru) a úhrada za toto poskytnuté plnenie. Ide o ekonomickú podstatu daňovej transakcie, ktorú zákon uprednostňuje pred formou a právnym titulom, na základe ktorého bola uskutočnená. Potreba skúmania ekonomického dôvodu daňovej transakcie sa prejavuje ako súčasť zásady posudzovania právneho úkonu podľa jeho obsahu.“

59. Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode, rozsudky SD EÚ vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10). Možno preto určiť opatrenia, ktoré možno, v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom.

60. Správca dane mal právo preveriť realnosť dodávky tovaru, ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti. Bol na žalobcovi, aby predložil dôkazy svedčiace o tom, že uvedený typ kontrolovaného zdaniteľného kontraktu a spôsob jeho prevedenia ako i komunikácia s dodávateľom sa nijako neodlišuje od ním vykonávaných obdobných obchodov. Kasačný súd na tomto mieste poukazuje nielen na základnú zásadu obchodného práva, a to poctivého obchodného styku, ale aj tú skutočnosť, že súčasne základným predpokladom pre riadne fungovanie obchodnej spoločnosti je to, že štatutárny orgán obchodnej spoločnosti musí mať vedomosť nielen o obsahu a rozsahu činností, ktorými podnikateľ napĺňa jednotlivé definičné znaky pojmu podnikanie (viď § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka), ale aj o subjektoch, v spolupráci s ktorými tak činí. Ak takéto vedomosti evidentne štatutárnemu orgánu

obchodnej spoločnosti chýbajú, potom v danom prípade ide o výkon práva na podnikanie, ktorý nepožíva v zmysle § 264 Obchodného zákonníka právnu ochranu a pochybnosti správca dane o pravdivosti údajov uvádzaných daňovým subjektom sú oprávnené.

61. V okamihu, kedy správca dane spochybní dôveryhodnosť údajov v daňovom priznaní, musí daňový subjekt v daňovom konaní preukázať, že k realizácii plnenia skutočne došlo tak, ako deklaruje. Už samotné zistenie skutočnosti, že pohyb finančných prostriedkov nie je odzrkadlený v daňových výstupoch a účtoch dodávateľa, jednoznačne spochybnuje vierohodnosť tvrdení žalobcu o reálnosti jeho dodávky. Takýto spôsob vedenia dokazovania žalovaným vychádza v tomto štádiu daňového konania z toho, že na strane žalobcu v postavení daňového subjektu nastupuje procesná povinnosť obnoviť dôveryhodnosť spochybnenej transakcie, lebo žalobca je zaťažený dôkazným bremenom preukázať všetky skutočnosti, ktoré povinne uvádza v priznaní.

62. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť, keďže to zákon neustanovuje, ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Naopak, zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužiteľnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, plnenie bolo reálne dodané osobou uvedenou na účtovnom doklade.

63. Kasačný súd pripomína, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte, pričom nemožno opomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s- I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609, bod 71).

64. V tomto smere preto dôkazná povinnosť v daňovom konaní jednoznačne spočívala na daňovom subjekte - sťažovateľovi, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenia a dôvodnosť odpočtu DPH i dostatočným a vierohodným spôsobom preukázal. Sťažovateľ v daňovom konaní riadne neobjasnil ako prebiehala komunikácia medzi ním a dodávateľom tovaru, či ako prebiehala dodávka tovaru. Sťažovateľ teda nepreukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie obchodu, čo do osoby dodávateľa, nebude spochybnené.

65. Základným princípom výberu dane z pridanej hodnoty ako všeobecnej nepriamej dane je, že podnikateľ musí byť plne zbavený ťarchy DPH zaplatenej v cene prijatých tovarov a služieb určených na uskutočnenie zdaniteľných obchodov podliehajúcich DPH. V danom prípade na základe uvedených dôvodov nebolo bez pochyb preukázané, že žalobca zaplatil DPH z reálne prijatého plnenia od platiteľa DPH, teda že bol uvedený základný princíp dodržaný.

66. Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení v rámci konkrétneho obchodného kontraktu, absentuje bez pochybností preukázané dodanie, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaneho zdaniteľného plnenia, na základe ktorého si žalobca uplatnil právo na odpočet, ako i o vierohodnosti účtovnej evidencie žalobcu.

67. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybnoval predmetné rozhodnutie krajského súdu - a to, že žalobca disponoval existenciou materiálneho plnenia, faktúrou a prílohami s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny u dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa,

čím vyčerpал vlastné dôkazné bremeno a jediná skutočnosť, ktorá mala preukazovať opak je výpoveď konateľa L. T., ďalej, že krajský súd rovnako ako žalovaný opiera svoj záver o nedodanie tovaru výlučne o výpoveď L. T., pričom sa nevysporiadali so skutočnosťou, že tento podpísal dodací list a faktúru, pečiatka, ktorou bola opatrená faktúra patrí spoločnosti LANDOX, s. r. o., ďalej, že nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti dodávateľa LANDOX, s. r. o., nakoľko žalobca nepreukázal dodanie tovaru touto spoločnosťou, pričom krajský súd nevzal do úvahy, že voči svedkovi L. T. bolo vznesené obvinenie zo strany orgánov činných v trestnom konaní - boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

68. Kasačný súd s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

69. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

70. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.